AVUI de l'estiu

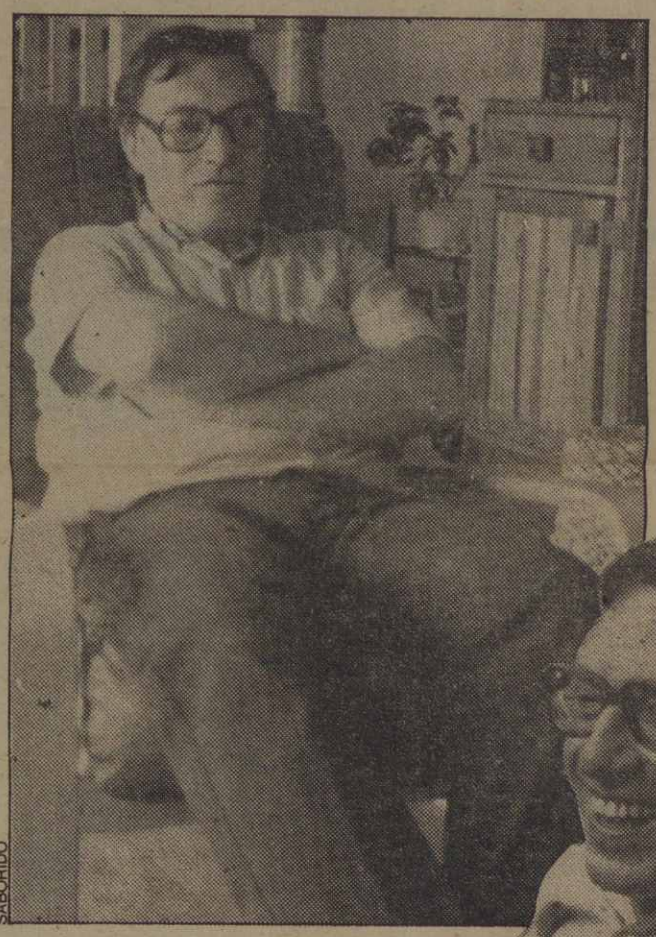
Dissabte, 23 de juliol del 1983

El mes que ve marxarà als Alps

Jordi Solé Tura: vacances amb tenda de campanya

Jordi Solé Tura, regidor de l'Ajuntament de Barcelona, catedràtic de dret polític de la Universitat Central, membre de les direccions del PSUC i del PCE, aquests dies pot començar a descansar una mica de tant feina. Solé Tura viu amb la seva dona al barri de Sarrià. Cada cop m'agrada més estar a casa. Els caps de setmana ens acostumem a quedar-nos-hi, perquè és quan s'hi està millor i quan Barcelona és més habitable. Estic descobrint les possibilitats de l'oci, de l'estar un dia sense fer res». Una de les seves afeccions és l'esport. Li costa poc vestir-se de curt i té un bon toc de pilota. «Ara vaig pel barri amb bicicleta uns tres quarts d'hora diaris i faig muntanya. Jo sempre que puc vaig amb la tenda de campanya amunt i avall. Aquest agost vull anar a acampar als Alps»

pp. 18 i 23

SABORIDO

Jordi Solé Tura pren la fresca assegut en un banc de Sarrià, el seu barri, mentre pensa en les pròximes vacances. Agafarà la tenda de campanya i marxarà als Alps. Confessa no enyorar l'etapa de diputat i, ara, es dedica fonamentalment a la càtedra. Voldria tornar a la investigació i tenir temps per a pensar.

CODOLÀ

Rocío Jurado durant la seva actuació a Peralada

Les sardanes emocionen Rocío Jurado

Rocío Jurado va tenir un gran èxit al Casino-Castell de Peralada. El públic li va demanar que cantés «La santa espina». Ella no ho féu, però més tard la taral·lejà. Explicà en una entrevista que aquesta sardana sempre l'ha emocionada molt, sobretot si la sent quan és fora d'Espanya.

p. 15

El poble de Begur encara recorda Carmen Amaya

El poble de Begur encara recorda amb emoció la gran Carmen Amaya. La famosa balladora hi va viure de gran i allà morí fa vint-i-un anys. El mas on residia, un vell edifici de gran bellesa, serà restaurat un cop sigui declarat monument històrico-artístic. Després, s'habilitarà com a museu i casa de cultura.

p. 17

Sota la palmera p. 17
Col·laboració de l'escriptor Quim Monzó

Novel·la p. 24-25
Reproducció per capítols diaris de la novel·la de sèrie negra *Una besada abans de morir* d'Ira Levin

Temps d'estiu p. 26
Temes d'aquesta època de l'any

Fora de joc p. 26
Acudits i dibuixos de Tísner

Cuina p. 27

Còmic p. 27

Passatemps p. 28

POPULARS AL SOL

Terceres noces de la Claramunt

SABORIDO

Aurora Claramunt amb el seu nou marit, Josep Maria Cuixart. Sobre aquestes línies, amb Xavier Cugat, que li donà ànims perquè arribés a les cinquenes noces.

Aurora Claramunt, una cara prou coneguda de tots els telespectadors del circuit català, ha triat un calorós i xafogós 22 de juliol per casar-se. La cerimònia va tenir lloc ahir a les 6 de la tarda als jutjats de Vilassar de Dalt i després va haver-hi festa grossa en un restaurant de Barcelona. Val a dir que aquesta és la tercera vegada que Aurora Claramunt es casa. La primera va passar per la vicaria i les dues darreres pel jutjat, després d'aconseguir les anul·lacions i els divorcis corresponents.

El nuvi és Josep Maria Cuixart i Torres, company de la Claramunt des de fa temps i tots dos semblen prou enamorats per a pensar que aquest matrimoni serà el darrer de la noia. Una noia que ja és a prop de la quarantena i que té tres filles. Dues del primer marit, de 14 i 10 anys i una altra del segon, de sis anys. Ara, amb el tercer, podria venir el nen.

Entre els convidats, potser per això de tants casaments, hi havia Xavier Cugat.

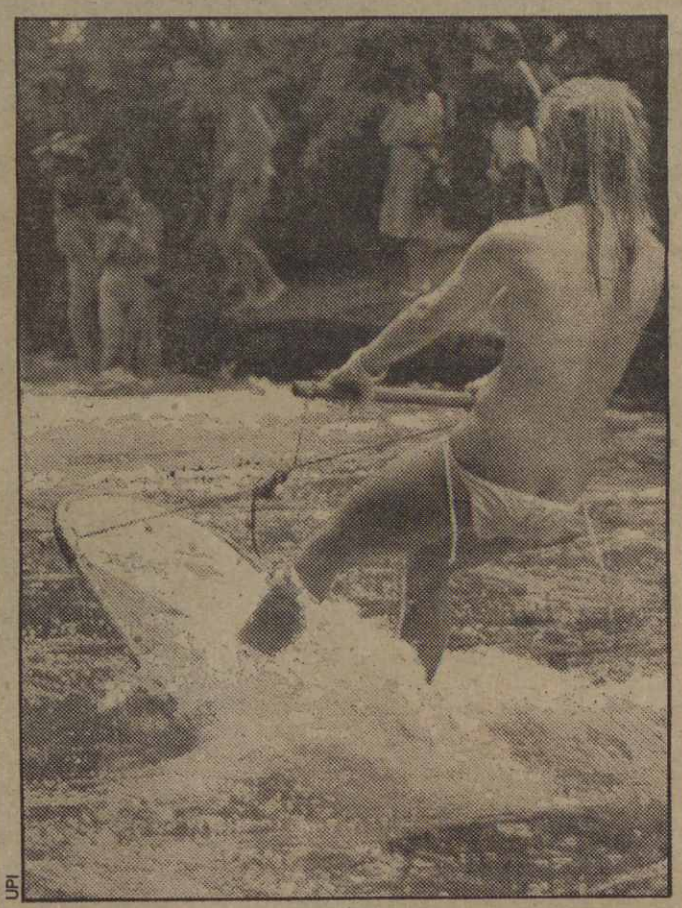

Sílvia Munt va molt atrefagada

Sílvia Munt no podrà fer vacances

Sílvia Munt està passant calor a Madrid i de moment encara no sap quan podrà fer uns quants dies de vacances. En aquests moments la famosa Colometa de *La plaça del Diamant* roda amb Fernando Trueba *Sal gorda* i amb Pedro Olea Akelarre.

També treballa en alguns episodis de la sèrie de Josefina Molina *Santa Teresa.* Fa poc Sílvia Munt i el seu company, Miquel, han comprat una casa a Valldoreix.

Es tracta d'una casa que fou construïda a mena de refugi per Cambó. Està envoltada de verd i té hort i piscina.

UPI

Esquí aquàtic amb topless

Una rossa amb els pits enlaire practica l'esquí aquàtic a les aigües fredes del canal Isar en el parc English Garten de Munic. Fins fa poc el nudisme a l'Alemanya de l'Oest només era practicat per grups reduïts. Però ara ha esdevingut una pràctica generalitzada en els centenars de parcs públics que hi ha a Alemanya.

Calvo Sotelo passarà uns quants dies a Ribadeo

L'ex-president del govern espanyol, Leopoldo Calvo Sotelo, ha arribat amb la seva esposa, Pilar Ibáñez Martín, a Astúries, des d'on es trasllada a Ribadeo per passar-hi les vacances. Calvo Sotelo pensa practicar diferents esports, descansar molt i tocar el piano, una de les seves principals afeccions. Els fotògrafs de premsa no pensen treure-li els ulls de sobre per comprovar si encara continua portant aquell vestit de bany estil anys vint que tant cridà l'atenció l'any passat. Com hom recordarà, Calvo Sotelo va ser motiu de molts comentaris per la roba que duia

El pare del rei, per Galícia amb el «Giralda»

Don Juan de Borbón, pare del rei d'Espanya, passa uns dies de vacances a les costes gallegues. El comte de Barcelona viatja a bord del seu iot «Giralda» i s'ha traslladat a un port desconegut de Galícia, des d'on farà diferents excursions marítimes.

l'AVUI

SORTEJA 40 ENTRADES PER AL RECITAL DE LA

ELÈCTRICA DHARMA

TEATRE GREC

Per optar a una entrada ompliu aquesta butlleta i envieu-la a l'AVUI, Departament de Relacions Públiques, Consell de Cent, 425, 6è pis, Barcelona-9.

El sorteig es farà dimecres, dia 27; el resultat serà publicat a les pàgines de l'AVUI de dijous, 28 de juliol.

NOM I COGNOMS .....

ADREÇA .....

TELÈFON .....

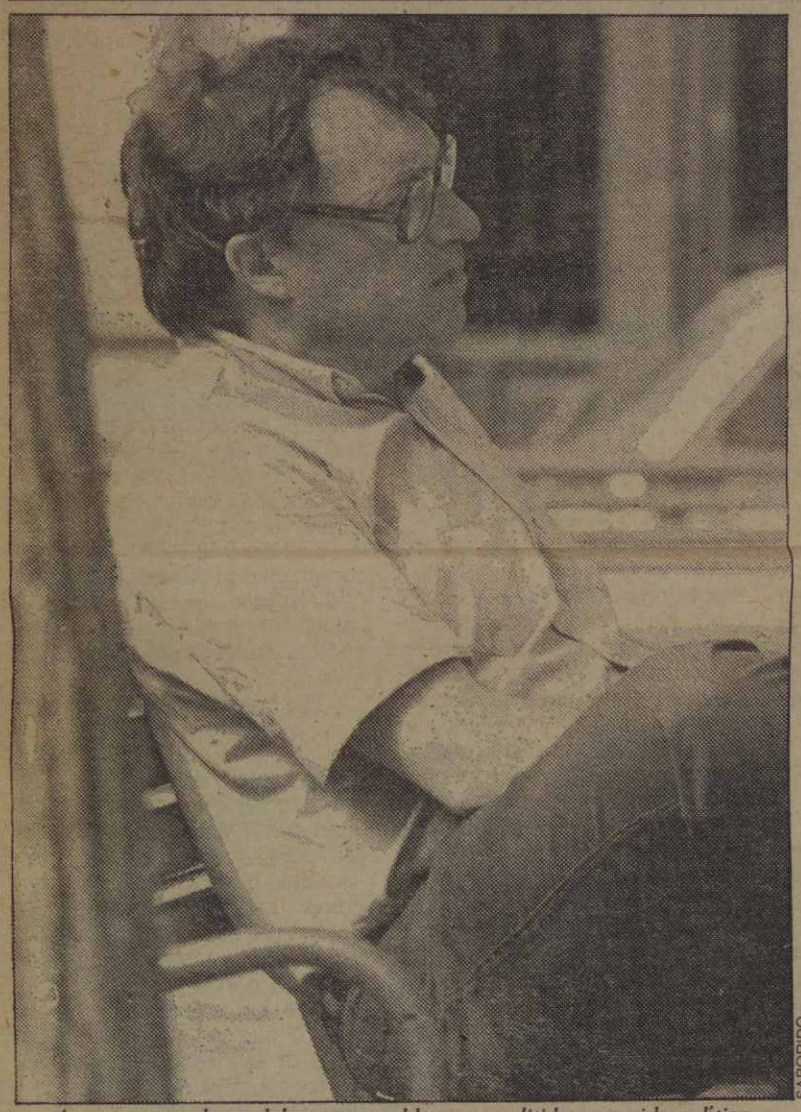
POBLACIÓ .....

Els prínceps de Lieja estiuegen a palau

Els prínceps de Lieja i els llurs fills de moment encara no fan vacances, però passen uns quants dies de tranquil·litat a palau. El príncep Felip, malgrat la calor, practica el «jogging», mentre que el seu germà Llorenç juga amb el seu vell i entranyable Terranova. La reunió tingué lloc per celebrar l'aniversari de la princesa Astrid, —que feia vint-i-un anys— i que només entrava i sortia de palau per a canviar-se de roba.

El príncep Felip i el seu germà Llorenç, en una foto publicada a «Lecturas»

JORDI SOLE TURA

SABORIDO

Assegut en un banc del carrer sembla que mediti la seva vida política

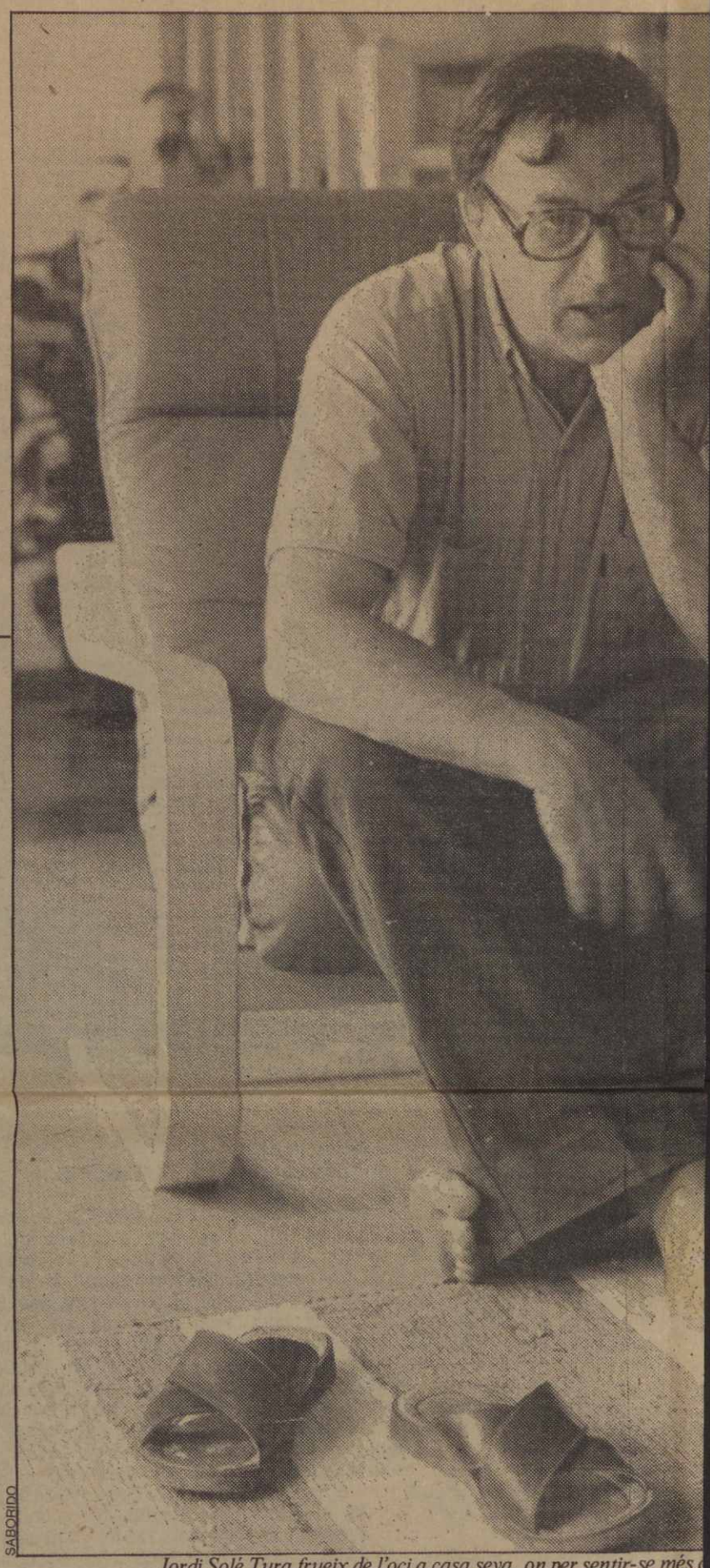
Antoni Batista

Jordi Solé Tura, regidor de l'Ajuntament de Barcelona, catedràtic de dret polític de la Universitat Central, membre de les direccions del PSUC i del PCE, aquests dies pot començar a descansar una mica de tanta feina. Solé Tura viu amb la seva dona, Teresa Eulàlia Calzada, gairebé davant de la pastisseria *Foix de Sarrià*. Quan, a la nit, obre la finestra, l'aire s'omple d'olor de croissants, «una temptació permanent».

Una de les afeccions de Jordi Solé Tura és l'esport. Li costa poc posar-se els pantalonets curts i té un bon toc de pilota, encara que últimament ha deixat el futbol per culpa d'una hèrnia discal. —Ara procuro anar a la piscina universitària. Vaig amb bicicleta pel barri uns tres quarts d'hora diaris i faig muntanya. Sempre que puc vaig amb la tenda de campanya amunt i avall. Aquest agost vull anar a acampar als Alps i potser també anirem al nord, a Santander, Astúries i Galícia que, encara que ho conec, m'agrada perquè permet de combinar molt bé la muntanya i el mar.

—Enyores l'etapa de diputat?

—No perquè n'estava molt tip. No pas perquè l'activitat no m'agradés sinó perquè cansa molt: quatre o cinc dies a la setmana a Madrid, més que a Madrid, tancat a les Corts i els caps de setmana a Barcelona on m'esperaven sempre una pila de coses pendents. El fet de ser portaveu del grup parlamentari m'obligava a tocar moltes tecles i poder dispo-

SABORIDO

Jordi Solé Tura frueix de l'oci a casa seva, on per sentir-se més

«On s'està més bé és a cas

" Jo sempre que puc vaig amb la tenda de campanya amunt i avall. Aquest agost vull anar a acampar als Alps"

" No aguanto les reunions. Quan entro en una només penso a sortir i mentre duren escric poemes satírics, coses psiquedèliques, paròdies d'òperes..."

" Estic descobrint les possibilitats de l'oci, d'estar un dia sense fer res"

sar d'un diumenge em semblava la cosa més meravellosa del món. I una altra cosa és que la vida parlamentària ha perdut l'interès que va tenir al principi, quan discutíem la Constitució i l'Estatut. Aquell període va ser molt creatiu.

Relació familiar

—T'atrada la vida familiar?

—La família es redueix a la meva dona i a mi perquè el fill està fent la mili i, de fet, ja fa la seva. El que cada cop m'agrada més és estar a casa. Els caps de setmana tendim a quedar-nos-hi perquè és quan s'hi està millor i quan Barcelona està més habitable. Estic descobrint les possibilitats de l'oci, d'estar un dia sense fer res.

—Escoltant música, per exemple. Mozart, no?

—Mozart i sobretot les òperes. El rock no em diu res perquè tinc la sensació que ha entrat en crisi, dóna productes efímers i no veig a ningú que creï estil com Beatles. De la cançó m'interessen especialment Raimon i en Llach, la Maria del Mar Bonet, que és una cantant excepcional, i dels nous, m'agrada la Marina Rossell.

—I continues llegint els clàssics del marxisme?

—Sí. Els rellegeixo perquè crec que els vaig llegir malament. S'han fet lectures errònies que anaven a buscar a frases de Marx o de Lenin confirmacions d'alguna cosa, i no és això: cal buscar no la lletra sinó el mètode. D'altra banda, crec que ara hi ha crisi en la literatura marxista. Més en general, que anem cap a una crisi del pensament polític, tant de dreta com d'esquerra. L'esquerra està en un moment de perplexitat davant uns fenòmens que no es preveien.

—Quan començà aquesta crisi?

—A partir del 73 els esquemes se'n van enlaire. Abans ens preocupàvem de grans qüestions: la superació de l'estalinisme, les noves formes de l'imperialisme, la teoria de l'Estat... Ara hi ha una sèrie de fenòmens nous que crec que no han estat ben analitzats.

—I el comunisme a Espanya no escapa a la crisi.

—No solament és una qüestió ideològica, sino que estem davant la definició d'un espai polític que no és exactament el de fa tres o quatre anys. Si agafem la tradició comunista al nostre país, veurem que el comunisme deixa de ser pura secta a partir dels anys trenta i agafa volada a partir del Front Popular i la guerra: neix, doncs, lligat a una situació d'enorme conflicte i d'una guerra que es perd. La segona fase és la de l'antifranquisme, una lluita molt dura que no acaba d'una manera esclatant, i en la qual el PC no pot capitalitzar tot el que va fer —molta part del que es va fer, en canvi, ha estat capitalitzat pels socialistes.

El mas de Carmen Amaya, on la ballarina va viure molts anys i on va morir. Ara l'antic edifici es reconstruirà i serà declarat monument històric. Més tard s'hi instal·larà un museu i una casa de cultura

Vint-i-un anys després de la seva mort

El mas de Carmen Amaya a Begur serà monument històric i museu

J. C. Codolà

Begur.— Vint-i-un anys després de la mort de la gran Carmen Amaya, Begur encara la recorda. La qui fou gran reina de la dansa espanyola va morir al seu mas Pinc, el seu refugi de Begur, vuit dies després de la mort de J. F. Kennedy a Dallas. En memòria d'ella, avui Begur vol condicionar com a casa de cultura aquest mas que fou la seva residència els anys que va viure a Begur.

EL projecte, iniciat ja pel consistori anterior, sembla que es podrà realitzar en els quatre anys. Així ho creu el regidor de cultura i turisme de l'Ajuntament actual, Josep Agudo, el qual ens digué: «Estem esperant el nomenament del mas de Carmen Amaya com monument històrico-artístic de Girona per tal de poder començar les obres adequades per fer aquest centre cultural».

El record de Carmen Amaya encara és ben viu a Begur; han passat més de vint anys d'ençà de la seva mort però tots aquells qui la van conèixer i la van poder tractar encara la tenen a la memòria. Josep Agudo es recorda de quan ell era petit «de la darrera actuació en públic que va fer la Carmen Amaya; la va fer a Begur i va ser un espectacle que no oblidaré mai i que per als entesos va ser increïble en una dona que ja portava la mort a sobre. Després d'aquella actuació ja no va poder sortir més a l'escenari perquè la malaltia la va fer quedar al llit. El metge deia que el que l'havia mantinguda tan activa els darrers mesos era només la seva força vital, les seves ganes de fer coses, perquè la malaltia ja estava molt avançada. Després es va morir i recordo que el seu enterrament va ser tota una mostra de dolor arreu de l'Estat. La televisió —en aquells temps era una cosa insòlita veure unes càmeres de televisió— també hi eren i tot el poble de Begur va ser al darrer adéu de la Carmen Amaya».

Un sacrifici bell

La casa de Carmen Amaya, una mica allunyada del nucli urbà de Begur, a l'ombra de les ruïnes del castell, és un edifici bell, amb torre i tot, que data de final del segle XIX. La casa havia estat propietat d'una coneguda família de Begur que tenia moltes propietats, la família Moner, els quals la van vendre a Carmen Amaya. Després la casa va passar a ser propietat dels hereus de la ballarina i dos anys després l'Ajuntament la va comprar amb la intenció de fer-hi alguna cosa que recordés l'estada de Carmen Amaya a Begur.

En la seva estada a Begur, que en èpoques determinades de l'any era molt breu i espaiada a causa de les *tournées* que feia per Espanya i l'estranger, Carmen Amaya va aconseguir l'estimació de tots els habitants del poble; les seves passejades per la població i pels voltants, acompanyada dels seus gossos, la van fer estimar per tothom. Hi havia qui se la mirava amb certa reverència a causa del seu renom i la seva fama, però els qui la van tractar i van poder parlar-hi diuen que era una dona molt senzilla, amb una gran energia vital, unes grans ganes de fer coses i que en el seu petit cos portava tota l'energia i vitalitat del ball.

Hom es pregunta com és que Carmen Amaya va decidir de quedar-se a Begur; potser la resposta és la que dóna l'actual regidor de cultura quan ens diu que «venir a Begur és enamorar-se del poble i això és el que va passar a Carmen Amaya». Realment, l'enplaçament d'aquest municipi, al centre de la Costa Brava, amb les cales més privilegiades del litoral i uns indrets paradisíacs devien ser la causa que Carmen Amaya se'n sentís atreta i s'hi instal·lés. La casa on va viure era massa vella i no tenia gaires comoditats, però la balladora la conservaba en bon estat. De totes maneres, després de la seva mort es va tenir por que l'edifici no s'errunés.

Conservació de la casa

El primer que va fer l'Ajuntament va ser comprar la casa i fer-hi algunes obres per tal de conservar el sostre i les parets i evitar que s'ensorressin. Però les possibilitats del consistori eren petites, el projecte cada cop va quedar més postergat i la casa de Carmen Amaya continuava sense ser res més que una masia abandonada. El 1979, amb el primer Ajuntament democràtic es va començar a parlar de la necessitat de fer un centre cívic que recordés la Carmen Amaya i es van continuar les obres del mas; encara que un rètol a l'entrada de la casa recorda aquesta iniciativa. La manca de diners i l'espera de declaració de monument històrico-artístic van tornar a aturar la reconstrucció i la casa continuà en un estat de semiabandonament. La gent hi ha anat anant sovint, no hi ha portes ni finestres, però l'estructura es conserva en bones condicions. Les parets estan plenes de gargots, com si la casa de Carmen Amaya s'hagués convertit en un refugi de muntanya.

Un projecte que costarà molts milions

Begur.— El que es vol fer al mas de Carmen Amaya és un centre cívic on es puguin desenvolupar les activitats culturals que se celebrin al poble.

«La Carmen Amaya va ser una dona que va donar el seu esperit cultural a Begur i és lògic que la seva memòria, la seva casa i el seu nom es vinculin a un centre cultural», manifestà el regidor de cultura de Begur, Josep Agudo. El projecte, que està esperant les ajudes que puguin venir de la Diputació i de la Generalitat de Catalunya, és prou ambiciós: «Volem recuperar la casa per a Begur; el projecte és una inversió que a hores d'ara valdria molts milions i l'Ajuntament tot sol no se'ls pot gastar. Amb la declaració de monument històrico-artístic resoldríem aquest problema perquè no crec que llavors ens costés gaire aconseguir ajudes.

Aprofitar l'estructura actual de l'edifici

El que es vol fer al mas és «aprofitar l'estructura actual de l'edifici, amb les modernitzacions que s'hi hagin de fer —que són molt nombroses pel que fa a qüestions sanitàries de serveis, així com a l'enllumenat— i destinar cada una de les naus del mas a una qüestió determinada. El que tenim clar és que un dels llocs més importants ha de ser el museu de la Carmen Amaya. Aquí, a Begur, es conserven molts records seus, ja que ella va deixar-ne molts; cal aplegar els vestits, les fotografies i tots els altres objectes.

Esperar l'aprovació del projecte

Ara s'està esperant que el projecte sigui aprovat, i ho serà «ben aviat», assegura optimista en Josep Agudo, i afegeix que «encara que a Begur tenim grans problemes econòmics perquè el terme municipal és extens i hi ha molta feina en els serveis i obres públiques, que sempre xuclen el pressupost, espero que en aquests quatre anys el centre cultural de la Carmen Amaya esevindrà realitat».

SOTA LA PALMERA

El ZigZag no fa ziga-zaga

De nit, entre les dotze i les dues o les tres, el ZigZag és un bar ple de fum i de gent, on no suportes ni la samarreta. La fauna que hi pul·lula, és majorment canalla de la que va néixer en el període aproximat que va de l'extraordinària actuació de Quincy Jones al Festival de Jazz de Newport —quan encara no s'havia especialitzat a compondre música per a telefilms i similars— a l'aparició del *Sargent Peppers Lonely Hearts Club Band* dels Beatles... També hi van iaios, és clar. Ricardito Bofill, per exemple, hi és, de vegades. I molts dissenyadors. Dissenyadors de tota mena: d'interiors, gràfics, de moda, de cabells...

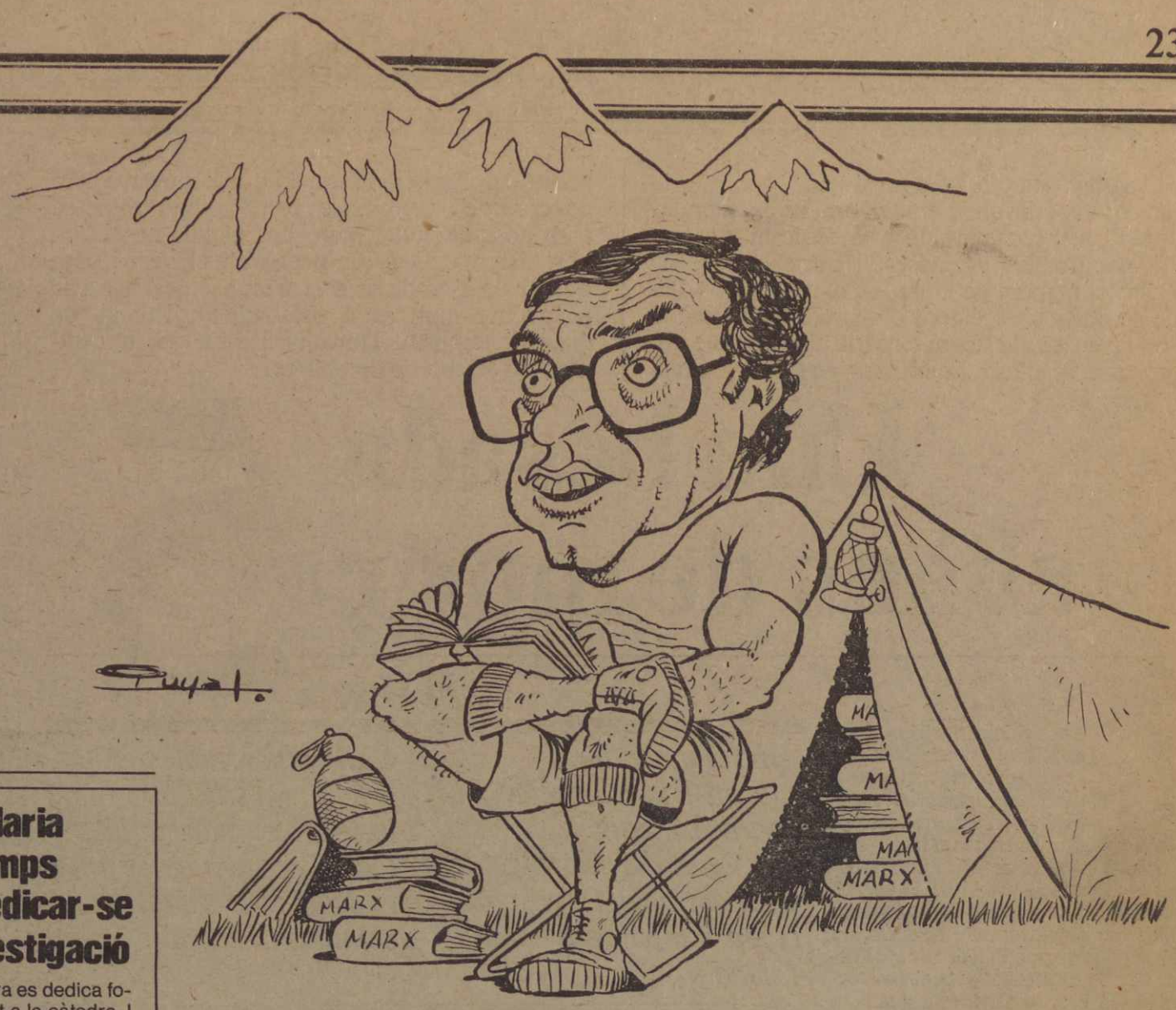
Fa anys, abans que en canviessin la decoració —perdó: l'interiorisme—, era un local força més curt, més fosc i amb més tons de negre. Joan Ferraté ens hi explicà, un dia, a l'ínclit Jaumevallcorbaplana —Scòpius dixit— i a un servidor, la seva Teoria dels Culs, que és una teoria molt i molt seriosa, a més de tenir un títol preciós. Deu fer cosa de quatre (o cinc?) anys, van fer a terra els envans, van afegir el magatzem a la sala, i el ZigZag va prendre aquesta forma de túnel que té actualment i que —afegida als tons grisos, i als tubs de neon que hi ha a la paret— li donen, malgrat la calor que hi fa a les petites, aquest aire glacial que alguna gent troba tan de bar novaiorquès. Si ho sabessin a Nova York es fotrien un panxó de riure.

Trobo que quan fa de més bon anar-hi és tot tornant de la platja, a les set del vespre, bon punt obren. No hi ha ningú, tret dels cambrers, i els vint-i-tants metres de llargada de la sala són absolutament deserts. S'hi està ben fresquet, amb un aire condicionat que és una benedicció divina, i pots ajeure't pels sofàs, i posar els peus sobre una cadira, i no pensar en res. O pensar en el que vulguis. O escoltar la música. O jugar al *pinball*. O als marcianets. O llegir un llibrot —per exemple: *L'ingenu seductor* de J.D. Salinger, editat per Grijalbo—, i demanar gots i gots de rom blanc amb schweppes de llimona, fins que el local comença a omplir-se de gent. Alesho-res, molt dignament, el que cal fer és alçar-se, pagar el que s'ha consumit, i marxar amb un cert aire desgastat a la mirada. A la vida, és ben important saber arribar d'hora als llocs, i anar-se'n quan per als altres tot just és l'hora.

Quim Monzó

ròmode va descalç

Li agradaria tenir temps per a dedicar-se a la investigació

Jordi Solé Tura es dedica fonamentalment a la càtedra. I diu «vull tornar a la investigació i vull temps per a pensar». Vol centrar-se en un estudi jurídic sobre les competències autonòmiques i, més ampliament, sobre factors nous que condicionen la Catalunya actual.

—El PUSC de temps enrera *era diferent del PCE*: hi havia una vinculació directa entre afirmació nacional, autonomia i democràcia, però ara això ha canviat i el comportant electoral de les forces d'esquerra és pràcticament igual que a la resta d'Espanya. Hi ha un problema de fons: crec que hi ha hagut una consolidació del vot immigrat com a tal que tradueix aquests fenòmens. Vull investigar i escriure sobre això perquè entenc que és necessària una reflexió profunda.

Jordi Solé Tura, sense deixar l'Ajuntament ni les seves reponsabilitats polítiques, von integrar-se més al món universitari del que, d'altra banda, mai no es despenjà del tot. Allà també, Jordi Solé Tura és respectat pels «amics, els militants i els simpatitzants». On no el poden veure massa és a l'esquerra de més a l'esquerra.

sa»

Després, el partit va jugar un paper decisiu en la consolidació de la democràcia, però s'hi va cremar molta get. De manera que, ara, després del 28 d'octubre, s'ha de definir l'espai comunista a Espanya en una situació de normalitat.

«No aguanto les reunions»

—T'avorreixes a les reunions del comitè central?

—Sí, normalment sí, però no tan sols a les del comitè central sinó a totes: no aguanto les reunions. Quan entro en una reunió només penso a sortir. Mentre duren escric poemes satírics, coses psiquedèliques, paròdies d'òperes..., de tot. Ens movem amb mètodes molt antiquats a les reunions.

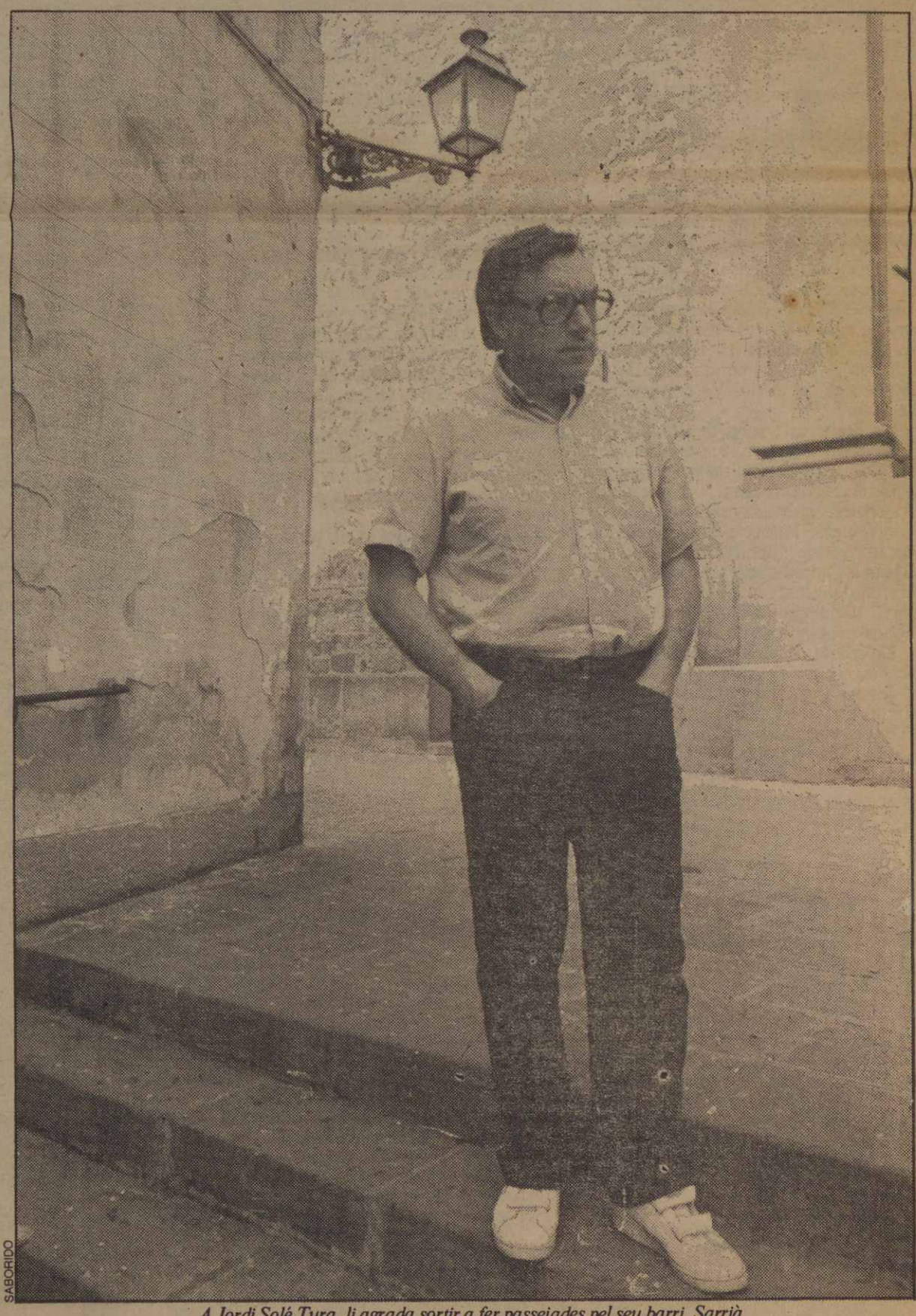
—Hi ha gent que diu que tu faries carrera política si no fosis al PSUC.

—A les municipals m'hi vaig trobar molt, però jo sóc jo i la meva vida política s'ha fet d'aquesta manera. Aquesta és la meva trajectòria: no penso que l'hagi d'abandonar per ambició personal, i no tinc una visió personalista de la política.

—No t'han fet propostes de matrimoni, els socialistes?

—No. Suposo que no han vist que tingués ganes de casar-me.

Ens ha ofert cafè, «moltes gràcies», i ha hagut de buscar un cendrer perquè ni ell ni la seva dona no fumen. Llueix un somriure d'anunci de pasta dedents quan conta, per exemple, que un grup de professors de la universitat de Mèxic li explicaven, contents, que a la carrera d'Econòmiques s'hi havia introduït *El capital*, i es van quedar astorats quan ell els va preguntar si, a més, ensenyaven comptabilitat als alumnes. Es posa bambes i baixem a passejar per Sarrià, el seu barri de sempre. Molta gent el saluda i d'altra el mira.

SABORIDO

A Jordi Solé Tura, li agrada sortir a fer passejades pel seu barri, Sarrià

A Dorothy, les píndoles no li han fet efecte, la qual cosa vol dir que l'embaràs continuarà endavant. El seu company no està disposat a casar-s'hi, malgrat les promeses, i comença a idear una cruel manera de lliurar-se'n: matar-la. Volia que semblés un accident o un suïcidi, perquè si semblava una altra cosa ell seria el primer de qui sospitaria la policia. La primera cosa que li havia passat pel magí era la colt 25 que li quedava com a record de l'exèrcit. Les bales podien trobar-se amb poca dificultat, però una pistola no era un bon sistema. Després pensà en el verí i com obtenir-lo i es dirigí a la Facultat de Farmàcia per veure quin seria més adient. Per tal de guanyar temps, a Dorothy li diria que el casament se celebraria divendres.

Una besada abans de morir 5

Ira Levin

Amb el mocador cobrint-li la mà dreta, agafà l'ampolla d'arsènic del prestatge, la posà al taulell i en tragué el tap. La pols era com farina

Calia que semblés suïcidi; un suïcidi innegable, indiscutible. Calia que hi hagués unes ratlles escrites o quelcom semblantment convincent

La porta del magatzem era a mig camí ente la caixa de l'escala central i un dels extrems del passadís. A la paret, a pocs metres darrera seu, hi havia un tauler d'anuncis. Va aturar-se al davant i esguardà els avisos que hi havia enganxats. S'hi mantenia amb l'esquena mig girada cap a l'extrem del passadís, de manera que de cua d'ull dominava l'escala. Tenia el manual sota el braç esquerre. El dret romania estirat al llarg del cos, els dits vora la cadena del clauer.

Una noia sortí del magatzem i tancà la porta rera seu. Portava un manual verd i un bocal mig ple d'un líquid lletós. Se la va mirar mentre passava passadís avall i agafava l'escala al tombant.

Per la porta del seu darrera entraren algunes persones. Passaren de llarg, tot xerrant. Tres homes. Seguiren passadís avall i sortiren per la porta a l'altre extrem. Ell continuava mirant els avisos.

A les cinc sonaren els timbres i durant uns minuts hi hagué força activitat al vestíbul principal. Amb tot, va aplacar-se ben aviat, i altre cop es trobà sol. Un dels avisos del tauler era un fullet il·lustrat dels cursos d'estiu a la universitat de Zuric. Va començar a llegir-lo.

Un home calb sorgí de l'escala. No portava manual, però era evident, per l'angle en què s'aproximava i pel moviment de les mans cap a la seva cadena de clauer, que anava al magatzem. Tenia, però, l'aspecte d'un professor encarregat de curs... Girant-se d'esquena a l'home que s'acostava, tombà un full del prospecte de Zuric. Sentí el soroll d'una clau a la porta, i després l'obrir-se i tancar-se de la porta.

Un minut després, es tornà a obrir i tancar, i el so de les petjades de l'home s'allunyà i encara va canviar en un ritme de pujar esglaons.

Reprengué la posició anterior i encengué una cigarreta. Després d'una pipada la deixà caure i la trepitjà; havia aparegut una noia, que se n'anava de dret cap on ell era. Portava a la mà un manual de laboratori. Tenia el cabell bru, llarg i portava ulleres de muntura guixuda. De la butxaca de la brusa es treia una clau de llautó.

Ell afluixà la pressió del manual sota el braç, fins a deixar-lo lliscar a la mà esquerra, ben visible amb la coberta verda. Amb un darrer copet de dits al prospecte de Zuric va encaminar-se cap al magatzen, sense mirar la noia que s'acostava. Va fer veure que s'entortolligava els dits amb la cadena o que les claus s'havien enganxat amb la costura de la butxaca. Quan, finalment, tragué el manyoc de claus la noia ja era a la porta. Ell concentrava tota la seva atenció a les claus, se les passava pels dits, aparentment cercant-ne una de determinada. Semblà no adonar-se de la presència de la noia fins que ella hagué insertat la clau al pany, li hagué donat volta i li sostenia la porta mig oberta, somrient.

—Oh, gracies— digué ell, passant-la i acabant de badar totalment la porta, tot desant-se les claus. Seguí la noia i tancá la porta al seu darrera.

Era una habitació amb taulells i prestatges plens d'ampolles etiquetades i capsetes i aparells de forma estranya. La noia premé un interruptor i els llums fluorescents parpellejaren en animar-se, desentonant de l'ambient i moblament passat de moda de l'habitació. Ella anà en un dels costats i obrí el llibre sobre el taulell.

—Sou de la classe d'Aberson? —preguntà.

Ell es traslladà al cantó oposat. Romangué d'esquena a la noia, mirant una paret plena d'ampolles.

—Sí —respongué.

Se sentí un feble dringar de metall i vidre.

—Com està el seu braç?

—*Continua igual, em sembla* —digué. Tocà les ampolles, empenyent-les una mica l'una al costat de l'altra, de manera que la curiositat de la noia no es desvetllés.

—No és per morir-se de riure? —digué ella—. M'han dit que sense ulleres no hi veu pràcticament gens.

Ell caigué en un mutisme.

Cada ampolla tenia una etiqueta blanca amb lletres negres. Unes quantes portaven una etiqueta addicional que deia, en vermell, «Verí». Resseguí les fileres d'ampolles, prenent nota mental només de les etiquetades de vermell. La llista la tenia a la butxaca, però els noms que havia escrit li brillaven davant els ulls com pintats sobre una pantalla transparent.

Va trobar-ne una. L'ampolla es veia una mica més amunt de l'alçària dels seus ulls, no pas a un metre d'on ell es trobava: «Arsènic Blanc —As_4 O_6— Verí». Mig plena d'una pols blanca. La seva mà es mogué en aquella direcció, però va aturar-se.

Es girà a poc a poc fins que pogué veure la noia de cua d'ull. Estava abocant pols groga del platet d'unes balances en un bol de vidre. Ell es girà d'esquena a la paret i obrí el manual sobre el taulell. Esguardava pàgines indesxifrables de diagrames i instruccions.

Per fi els moviments de la noia prengueren un eco d'acabament; les balances que eren retirades, un calaix que es tancava. Ell va inclinar-se més sobre el manual, seguint les línies impreses amb un dit tot enderiat. Les passes d'ella anaren cap a la porta.

—Adéu! —va dir.

—Adéu!

La porta s'obrí i es tancà. Ell mirà tot a l'entorn. Estava sol.

Es tragué de la butxaca el mocador i els sobres. Amb el mocador cobrint-li la mà dreta, agafà l'ampolla d'arsènic del prestatge, la posà sobre el taulell i en tragué el tap. La pols era com farina. N'abocà com una cullerada dins el sobre; caigué a bufades xiuxiuejants, plegà el sobre fent-ne un paquetet compacte, el ficà dins un altre sobre i se l'embutxacà. Després de tornar a tapar i posar al seu lloc l'ampolla, recorregué lentament la cambra, llegint les etiquetes dels calaixos i les capses, amb el tercer sobre obert a la mà.

Al cap de pocs minuts havia trobat el que cercava: una capseta plena de càpsules de gelatina buides, que lluïen com bombolles ovalades. Se'n va assegurar i n'agafà sis. Les posà al tercer sobre i el deixà lliscar amb suavitat a la butxaca per no trencar les càpsules. Llavors, quan tot estigué altre cop tal com ho havia trobat, agafà el manual del taulell, apaga el llums i deixà la cambra.

Després de recollir llibres i jaqueta, deixà el recinte altre cop. Se sentia meravellosament segur; havia ideat tota una operació i havia executat els primers passos amb rapidesa i precisió. És clar que encara era només un pla provisional, per tal com no estava de cap manera compromès amb ell mateix a portar-lo a terme en la seva totalitat. Ara veuria com resultaven els altres passos. La policia mai no creuria que Dorrie havia pres una dosi letal d'arsènic per accident. Calia que semblés suïcidi, un suïcidi innegable, indiscutible. Calia que hi hagués unes ratlles escrites o quelcom semblantment convincent. Perquè, si mai arribaven a sospitar que no era suïcidi i començaven una investigació, la noia que l'havia deixat entrar al magatzem podria identificar-lo. Caminava lentament, conscient de les càpsule fràgils a la butxaca esquerra dels pantalons.

Es va trobar amb Dorothy a les vuit. Anaren a l'Uptown, on feien aquella pel·lícula de la Joan Fontaina.

La nit abans, Dorothy havia manifestat vius desigs de verue-la; el seu món propi havia estat tan gris com les píndoles que ell li havia donat. Però avui, aquesta nit... aquesta nit tot era radiant. La promesa d'un casament immediat havia escombrat tots els seus problemes de la mateixa manera que un vent fresc s'emporta le fulles seques. No solament el problema entorpidor del seu embaràs, sinó tots els pro-

Agenda de l'estiu

MÚSICA CLÀSSICA

• **Arenys de Mar.** Concerts d'Estiu. Josefina Sanmartín, flauta i Yoshimi Otani, guitarra, interpreten obres de Giulani, Honegger, Telemann, Bach, Tarragó, Ibert. 22.15 h. Església Parroquial.

• **Cantonigròs.** Festival Internacional de Música. 10.00 h.: competició internacional de cors mixtos. A les 15.00 h.: competició Internacional Cors Femenins. A les 19.30 h.: concert internacional. Cançons i danses del món.

• **Ripoll.** Orquestra Ciutat de Barcelona. Josep M. Alpiste, violí, i Jean Bernard Pommier, director. Obres de Wagner, Mendelssohn, Brahms. 22.00 h. Església de Sant Pere. IV Festival de Música.

• **Castelló d'Empúries.** Valentí Miserachs interpreta obres de Frescobaldi, Pergolesi, J. S. Bach, Franck, Bossi, Roger i Miserachs. Els Orgues de Catalunya. 22.00 h. Església Catedral.

• **Lleida.** Orquestra Mundial de las FIJM. Antoni Ros Marbà, director. Obres de Montsalvatge, Brahms, Wagner, Luttoslawsky, Ravel·la. La Seu Vella, 21.00 h.

• **Barcelona.** Actuació del Quartet d'Indianàpolis. Casal de Sant Andreu. Abad Odon, 71. 22.00 h.

• **Monestir de Santes Creus.** Dissabtes musicals. Recital d'obres de Bach, a cura de Lluís Claret, violoncel. 22.15 h.

ARXIU

Lluís Claret